

Tilslutning fra et betydeligt Flertal her i dette høje Ting.

Forespørgeren (Stauning): Hvis Rigsdagen ikke blev behandlet paa den sjofle Maade, som Lockouten har medført med Hensyn til Tryksager, vilde vi i Morgen kunne have adskillig Fornøjelse af at sammenligne Forespørgselen med Svaret, og mange, der vilde gøre sig den Ulejlighed, vilde føle sig i høj Grad forundret over Svaret paa denne Forespørgsel. Thi den allerstørste Del af den højtærede Ministers Redegørelse var et Svar ikke til mig, men til Arbejdsgiverforeningen som Forsvar for Ministerens første og ganske uangribelige Cirkulære af 1. Marts, men som Arbejdsgiverforeningen ganske vist saa stærkt har angrebet ham for. Nu staar vi imidlertid i den Situation, at den danske Rigsdag som Følge af Arbejdsgiverforeningens Lockout er udelukket fra at faa de sædvanlige Tryksager, og en saadan Sammenligning vil altsaa først kunne foretages en Gang i Fremtiden. Jeg skal derfor ikke i synderlig Grad opholde mig derved.

Den højtærede Minister begyndte med at sige, at jeg har gjort mig skyldig i visse Fortielser, og at jeg i Stedet for at være vejledende havde været vildledende. Jeg hørte derfor omhyggeligt efter for at faa at vide, hvad jeg havde fortiet, og paa hvilke Punkter jeg havde vildledet; men jeg kunde ikke — og jeg tror lige saa lidt andre har kunnet — opdage nævneværdige Rettelser i det, den højtærede Minister fremførte. Den højtærede Minister brugte ganske vist cirka dobbelt saa mange Ord som jeg, og det er altid et daarligt Tegn, naar den, der skal forsvare sig, skal bruge dobbelt saa megen Tid som den, der angriber. Men trods de mange Ord, trods den lange Tid, har Ministeren ikke paavist nogle Urigtigheder i min Tale. Han har hævdet en anden Opfattelse, saa godt det nu lod sig gøre, men han har hverken paavist Fortielser eller Vildledning. At jeg ikke har omtalt Sager, der ligger ganske udenfor det foreliggende, tør vel ikke regnes for at være Fortielser. Der er selvfølgelig mange Ting, der kunde være nævnt i denne Forbindelse om Lovgivningen i den forløbne Tid, om de Regler, der er udgivet efter 1908, og mange andre Ting, som Ministeren opholdt sig ved. Jeg indrømmer, at det har jeg ikke opholdt mig ved.

Hvad angaar Udlaanene til Arbejdsløshedskasserne, sagde den højtærede Minister, at denne Laanepolitik kunde ikke

fortsættes, og det sagde den højtærede Minister, idet han fremdrog en enkelt Kasse. Han oplyste, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse var blandt dem, der søgte Laan, og sagde saa: Nu gad jeg vide, hvad man vilde mene om saaledes at yde Midler direkte til Krigsførelsen. Jeg beder den højtærede Minister overveje, hvis han har Tid til at overveje det, om han finder, at det er rigtigt at fremsætte en saadan Udtalelse, om den ikke var fuldkommen ved Siden af Sandheden. Der er ikke Tale om, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse saa lidt som nogen anden Arbejdsløshedskasse ønsker Laan af Statskassen til direkte Krigsførelse. Det er en Forvanskning af, hvad der virkelig foreligger. Er det Krigsførelse at understøtte arbejdsløse? Nej, det er ikke Krigsførelse; det er simpel Ret og Pligt for Arbejdsløshedskasserne at søge opfyldt de vedtægtsmæssige Forpligtelser, der paahviler dem, og det er vor Ret at søge Statens Medvirkning hertil i Henhold til det Løfte, som Ministeren har givet under Arbejdsløshedslovens Behandling i December 1921. Det er ikke Arbejderne, der søger Midler til Krigsførelsen, men det er Ministeren, der giver Arbejdsgiverne Midler, hvorved de haaber at kunne vinde Krigen.

Den højtærede Minister siger, at han har ikke givet Løfter om at yde Laan under Konflikter. Nej, det tror jeg heller ikke, men den højtærede Minister har virkelig heller ikke taget noget som helst Forbehold med Hensyn til Laaneydelser, hvis Konflikter indtraadte. Og her er der ikke Tale om, det hævder jeg fremdeles, hverken overfor Arbejdsmænd eller overfor andre at yde Laan, som kommer til Anvendelse til Gavn for de lockoutede Arbejdere; men her er kun Tale om at yde Understøttelser til Mennesker, der maaske i Aarevis, før denne Lockout indtraadte, har været arbejdsløse, Mennesker, der ikke har haft den mindste Indflydelse paa, om Lockouten skulde etableres eller ikke, Mennesker, der hverken havde større eller mindre Muligheder for at faa Arbejde ved Lockoutens Iværksættelse. Hvorfor i Alverden skal der undrages dem Hjælp, fordi Arbejdsgiverne har lockoutet en Del af deres Kammerater? Det er der da intet Menneske, der med retfærdig Begrundelse kan forsvare.

Den højtærede Minister udviklede, at Krigen maa føres for egne Midler. Men hvem tænker paa andet? Jeg har ikke hørt fra nogen Side i Arbejderkredse, at man ønsker Statsmidler til Krigsførelsen. Jeg ved ikke af, at man har brugt andres Midler.